Hudson Taylor.

(Ved H. J. i „Kr. Dgbl.")

1832—1905.

Gennem engelske Blade er der kommen Meddelelse om, at J. Hudson Taylor Lørdag, den 3. Juni, døde i Byen Changsha i den kinesiske Provins Hunan.

Saa er et af de daadrigeste Missionærliv da afsluttet.

Man undrede sig vel, da den 73-aarige Mand nu i Foraaret for 11te Gang — efter et Besøg i Moderlandet — gik om Bord i en Kinafarer.

Og Gud, i hvis Haand han ganske havde overgivet sig og sit Liv, har villet, at han just naaede tilbage til den kinesiske Provins — Hunan — som vel har været Genstand for hans mest brændende Bønner.

Der har Gud villet, at Grundlæggeren af Kina-Indland-Missionen skulde lægge sine Ben. Det Kina, hvis Frelse navnlig blev lagt tungt paa Hudson Taylors samvittighedsfølsomme Sjæl, kom da til at genmme hans Støv.

Med Hudson Taylor er Nutidens største Hedningemissionær gaaet bort.

Og over for det Kæmpeværk, som denne Mand har udrettet, siden han 1. Marts 1854 landede i Shanghai, eller siden han — i Troens Mod — 1866 grundlagde Kina-Indlands-Missionen, maa alle Mennesketanker forstumme.

Han, der har sagt: „Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende," Missionens egen Herre, der udsender Arbejdere i sin store Høst, skal have al Æren for, hvad der gennem det udvalgte Redskab J. Hudson Taylor, den fattige engelske Læge, blev udrettet.

Hans Bog, „Kinas aandelige Nød og Krav", har vakt Hjerte efter Hjerte til Kristi Medynk for det karakterprægtige, men ulykkelige Hedningefolk i Østen. Hans Blad „Kinas Millioner" har bestandig mindet den troende Menighed om dens vældige Skyldighed over for de hedenske Masser, og selve Kina-Indland-Missionen — grundet paa Tros- og Bønneprincippet — har virket ansporende paa Kristenheden, samlet Sjæle til Bøn og Offer som sjældent før.

Men frem for alt er den i selve Kina gaaet frem fra Provins til Provins, stedse med Øjet rettet mod det Maal: at alle kinesiske Provinser skulde faa kristen Mission.

1869 befattes saaledes Ganhwej og Kiangsi, 1876 Shansi, Shensi og Kansuh, 1877 Szechuen, Yünnan og Kwei-chow, 1884 Honan og — i 1898 — endelig ogsaa Huna — alle sammen Provinser, hvori K. J. M.'s Tjenere var de første Budbærere om Frelsen i Jesus Kristus.

Den begyndte med 16 Missionærer — alle uden Krav paa Løn. — Den havde i 1903 307 Missionærer, 191 Missionærhustruer og 265 ugifte kvindelige Missionærer.

Under den har „Syvstjernen" arbejdet; og den indfødte Præst Hsi skylder den alt. Og Tusinder er blevn døbte til Kristus ved „K. J. M."s Missionsstationer. 1903 var de voksne Menighedsmedlemmers Antal 7,774.

Under Bokseroprøret var det navnlig paa „K. J. M."s Stationer, ensomt som de laa inde i Landet, at Hedningerne rasede mod de Kristne. Adskillige Missionærer dræbtes — og mange indfødte martredes til Døde.

Men Gud gav dobbelt Naade — da der atter blev Fred. Og der er bleven stærkere Længsel efter Frelse. Der døbes nu over 1000 Hedninger om Aaret.

I Morgen skal vi give en udførlig Skildring af den mærkelige Mands Liv, som Herren i de sidste 50 Aar særlig har brugt i Kina, og som nu — efter for 11te Gang at være vendt tilbage til sit Missionsland — gik ind til Sabbathshvilen.

1.

Kald.

Kina-Indland-Missionens Grundlægger var ikke blot selv en Bønnens Kæmpe, der havde lært at lægge alt i Herrens Haand.

Men Hudson Taylor — hans Person og Gerning, hans Bestemmelse til Missionsarbejdet netop i Kina — er i Virkeligheden Svar paa troende Bønner.

Begge hans Forældre var troende Mennesker. Og omkring 1830 var hans Fader, Indre-Missionær Taylor, bleven saa grebet af, hvad han hørte og læste om Kinas Nød, at den daglig laa ham paa Hjerte i hans Bønner.

Og heraf udsprang en mærkelig Bøn, der minder om de fromme i den gamle Pagts Tider. Taylor var for højt til Aars, til at han skulde kunne blive Kinamissionær, men han bad da Gud om, hvis der blev skænket ham en Søn, da at give denne Kald og Naadegave til at gaa ud til Kina.

Utvivlsomt findes der her en for det søgende Menneskeøje uforklarlig Sammenhæng mellem Faderens Bøn og Sønnens Dygtiggørelse — ja, mere: Sønnens mærkelige Erfaringer om, at Bønnen er et Middel til at faa udrettet de store Ting, som selv de ypperste Mennestekræfter staar magtesløse over for, er sikkert et Led af den herligste Fædrenearv, den, som Herren selv har givet Udtryk i den uudgrundelige Forjættelse: „Jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud — — — mod dem, som elske mig og holde mine Bud, gør jeg vel i tusinde Led".

Men om denne Faderens Bøn anede Sønnen intet, før han efter sit første Missionsophold i Kina kom hjem til Moderlandet.

Ikke to Aar efter, at Taylor var begyndt at bede Gud om en Søn til Kinas Millioner, blev denne, J. Hudson Taylor, født 31. Maj 1832 i Barnsley, Yorkshire.

Drengen var svagelig, men den sunde kristelige Opdragelse gjorde sikkert sit til, at han kom vel igennem. En ren kristelig Luft indaandede han fra Barndommen, men alligevel faldt han henimod Skelsalder i Tvivl, derfra i Sløvhed. — Han levede nu paa den kun altfor gængse Ynglinge-Menig, at, om der gaves en Salighed, var den ikke for ham, hvorfor han lige saa vel kunde tage sig sin Del af denne Verden.

Han kom paa denne Tid sammen med ungdommelige Skeptikere — og dem fulgte han.

Men atter finder vi et mærkeligt Svar paa en Bøn.

Hudson Taylor oplevede nemlig sit Gennembrud i samme Stund, som hans Moder paa sine Knæ bad om hans Frelse. Hun var paa Besøg hos nogle Venner, en Dags Rejse fra Hjemmet, fandt alligevel en Stund til Lønkammerbøn. Samtidig var Sønnen i Hjemmet bleven optaget af et lille, opbyggeligt Skrift — og ramt af Ordet — „Kristi fuldbragte Værk" var han kommen til Tro paa den døende Frelsers Ord: „Det er fuldbragt".

„Da stod den Tanke frem: „Naar hele Værket er fuldbragt, hele Gælden betalt, hvad bliver der saa tilbage for mig at gøre?" Da grebes jeg af den frydefulde Forvisning, der som et Lyn ved den Helligaand straalede ind i min Sjæl: at intet andet skulde jeg gøre end falde paa mine Knæ og modtage min Frelser og hans Frelse og prise Gud derfor".

I den Stund var Moderen, langt borte, naaet til Vished om, at Gud havde hørt hendes Bøn.

Da Moderen 14 Dage senere kom hjem, fortalte Sønnen hende glædesstraalende den store Nyhed, som han vel vidste, hun havde længtes efter i lange Tider.

Hun slyngede da sine Arme om hans Hals, trykkede ham tæt ind til sig og sagde — til hans store Forundring: „Jeg ved det, min Søn; jeg har allerede i 14 Dage frydet mig over denne glade Efterretning, som du nu bringer mig". Og saa fortalte Moderen ham, hvorledes hun havde faaet denne Vished.

Senere fik han tilfældigvis Oplysning om, at hans Søster netop en Maanedstid før hans Omvendelse havde begyndt at bede Gud om denne Naade.

Saaledes havde Herren da fra først af lagt det klart for Hudson Taylor, at „den retfærdiges Bøn formaar meget, naar den er alvorlig".

Og hvad den unge Hudson Taylor havde set Gud virke som Svar paa andres Bønner, gjorde ham sikker paa, at her laa Vejen og Midlerne til hele Fremtidsgerningen.

— — — —

Efter at den første Begejstrings Varme havde begyndt at sætte sig hos ham, kom en Tid fuld af svære Kampe. Han havde fra Begyndelsen skuet i Aanden det hele Taarn, som skulde opbygges, og frydet sig derover; men nu kom de smertelige Ørken-Aar, hvor alt det, som var set uden Bekostning, skulde genvindes med fuld Bevidsthed om Bekostningen. „Jesus alene" blev hans Sejrsmærke — og han kunde saa begynde at bede Herren om at kaare ham til en Gerning.

I en højtidelig Lønkammerstund, hvor han i særlig Grad følte Guds Nærhed, fik han lagt alt paa Herrens Alter, og nogen Tid efter var det ham klart, at han skulde forberede sig til en Missionærs Gerning i Kina. Af Medhursts „Kina" fik han den Overbevisning, at han bedst kunde vinde frem i Kina, hvis han blev Læge, og han valgte derfor at studere Medicin.

Han var dengang temmelig svag, og Forældrene turde derfor ikke straks give efter for hans Ønske om at komme til Kina. Han kom da til Hul for der at blive grundigere undervist.

Han blev her — fra 1849—51 — Assistent hos en Læge-Professor, som gav ham god Anledning til kirurgisk Uddannelse — en uvurderlig Hjælp for hans Fremtidsgerning. Allerede paa denne Tid gav han nøjagtig en Tiendedel — og ofte mere — af sine Indtægter til de fattige. Alt, hvad han af Bøger, Klæder og lign. kunde undvære, skænkede han bort og levede selv yderst tarveligt.

Aldrig bad han noget Menneske om Penge til eget Brug, og glemte hans Forsatte at betale ham Gagen, forlangte han dem ikke, fast overbevist om, at Gud vilde give ham, hvad han havde behov til Livets Ophold.

Han fortæller selv herom mange mærkelige og overraskende Bønhørelser. I denne Tid drog ogsaa Haabet om Herrens Genkomst ind i hans Sjæl og blev en Kilde til Troskab i alle Forhold, den sande Maade, hvorpaa Tjenerne skal vente paa deres Herre. Godgørenheden var hans Bank, og alle sine opsparede Indtægter overgav han til denne sikre Bank.

Ved Siden af sine medicinske Studier fortsatte han med Bibelstudiet — stadig med sit store Maal for Øje. Og hver Gang han af Pengetrang eller lignende Nød kom paa Knæ, følte han det stadigt som Faderens vise Førelse, der vilde gøre hans Tro stærk nok til at kunne staa alene uden Venners eller jordiske Midlers Støtte ude i Hedningeverdenen.

Fra 1851 studerede han paa et Londonerhospital, og her traf han paa Missionær Pearse, som i Halvtredserne stiftede det „Kinesiske Evangelisationsselskab".

Pearse fik stor Tiltro til den unge Læge, der med saa uegennyttig Næstekærlighed besørgede sin Gerning, og foreslog ham da, at han skulde gaa til Kina som Selskabets første Missionær.

19. Sept. 1853 gik da Hudson Taylor om Bord i den lille Kinafarer „Dumfries", tog en gribende Afsked med sin Moder, og efter en lang og ofte farefuld Sejlads naaede han 1. Marts 1854 at sætte Fødderne paa kinesisk Grund i Shanghai.

Gud havde hørt hans Forældres og hans egen Bøn: Han var nu en af de faa Herolder, som Kristus havde i Kina.

Er den rige mere lykkelig end den fattige?

De fleste har den Meniug, og jeg har haft den samme; men jeg har den ikke nu, thi jeg er bleven overbevist om, at det ikke er Tilfælde; de har Sorger og Bekymringer, som ikke er mindre end den fattiges, men de er af en modsat Art, hvilket blev mig bevisliggjort for en Del Aar siden ved et Tilfælde, som jeg aldrig glemmer, grundet paa, at det gav mig en Lærdom, som jeg ikke før havde kendt. Jeg boede dengang paa Landet, og det var meget smaat for os. Vi havde denne Sommer maattet holde Børnene fra Skole, fordi de ingen Klæder havde at tage paa, som de kunde være bekendt at møde med. Jeg havde arbejdet haardt hele Sommeren paa min lille Farm, men maatte sælge alt, hvad jeg høstede, om Efteraaret for at betale paa Gæld, saa vi havde intet at leve af Vinteren igennem; jeg maatte derfor i flere Aar om Vinteren tage ind til Byen og sko Heste for at tjene til Opholdet, og dette faldt mig heller ikke saa tungt uden denne ene Gang, — da var det haardt for mig at forlade Hjemmet, thi min Kone var højt frugtsommelig, og i denne Stilling var hun altid meget svag; og nu maatte hun tage Vare paa Kreaturerne, og skønt vi ikke havde ret mange af dem, saa var det dog for meget for hende i denne Stilling, og de Børn, vi havde hjemme, var for smaa til at kunne hjælpe hende noget; men det værste var dog, at jeg maatte forlade Huset for saa vidt ganske tomt for Fødevarer. Det var mørkt, min Ven; Solen var saa vidt gaaet ned, men jeg maatte gaa, der var intet andet Raad, men jeg kan sige dig, det var en tung Gang, ikke fordi jeg havde otte Mil at gaa, det gjorde mig ikke træt den Gang; men denne Gang var lig Davids, da han gik op ad Oliebjerget: som han gik, saa græd han og vandede sit Spor med sine Taarer; og saa gjorde jeg, jeg gik grædende hele Vejen; jeg gik mod Byen, men mine Tanker var hjemme. Jeg kan sige dig, min Ven, at en saadan Gang er ukendt for den rige, han kan ikke engang tænke sig noget sligt; men han faar saa prøve noget andet, som ikke er meget bedre, kun af en anden Art. Jeg kom nu til at spise paa et Hotel, hvor en rig Mand fra New York ogsaa spiste. Han opholdt sig der den meste Tid af Aaret for at aagre med sine mange Tusinder, som her kunde bringe ham langt større Procenter end i New York, han tog fra 12 til 15 Procent. Jeg gav nu Agt paa denne Mand, og i Førstningen misundte jeg ham næsten hans Lykke og store Fortrin for mig; men senere kom jeg paa andre Tanker. Jeg gav Agt paa, at naar vi om Aftenen havde spist „Supper", og vi sad derinde, at saa længe der var nogen, han kunde tale med, var han tilsyneladende glad — han var meget snaksom og venlig i sin Tale —, men snart gik de alle ud i Byen, og han og jeg blev alene tilbage; han turde ikke gaa ud om Aftenen, fordi han var bange for, at nogen skulde overfalde ham; og jeg havde ikke noget at gaa efter, Penge havde jeg ingen af, og jeg var tillige træt og trængte til Hvile. Han sad altid paa to Stole, jeg kunde godt hjælpe mig med een, men vi var jo ogsaa to forskellige Personer. Men jeg lagde Mærke til, at saa snart han var alene, sad han i dybe Tanker og sukkede saa dybt Gang efter Gang. Hvad mon du sukker for? tænkte jeg. Men jeg kunde ikke ret fatte det, før jeg havde givet Agt paa ham i nogle Aftener. Jeg lagde endvidere Mærke til, at naar han gik til Sengs, fulgte Hotelværten med ham, han havde sit Kammer lige over for mit, og da havde han med sig to Revolvere, og der var dobbelte Døre for hans Kammer, den yderste laasede Hotelværten, og den inderste laasede han selv. Da jeg blev opmærksom paa alt dette, gik det op for mig, at han var ikke bedre stillet end jeg, men endnu langt værre; og jo mere jeg nu tænkte over denne Sag, des mere klart blev det for mig, at jeg var langt mere lykkelig i min Fattigdom end han i sin Rigdom, og jeg prisede og takkede virkelig Gud for, at jeg ikke var i hans Sted. Mine Tanker gik over begge vores Stilling: han sukkede over sine Penge, fordi han havde for mange af dem og kunde ikke faa dem sat ud alle og trække Renter af dem; og jeg sukkede, fordi jeg ingen havde. Her kunde ikke blive nogen synderlig Forskel, thi han drog sine Suk lige saa bybt, som jeg drog mine. Bevæggrunden til dem var vel forskellig, men de gjorde lige ondt; en Byrde er en Byrde, en Sæk med Penge er lige saa tung at bære som en Sæk med Sand, naar Vægten er ens. Vi gik til et og samme Bord og spiste af samme Mad; her var ingen anden Forskel, end at jeg havde langt bedre Appetit end han; han var vel fri for at arbejde, og jeg maatte arbejde haardt, men han var mere træt om Aftenen, end jeg var, thi jeg kunde hvile paa een Stol, men han skulde have to, her havde han heller intet Fortrin; jeg turde gaa ud, naar jeg vilde, og hvor jeg vilde, uden nogen Frygt, men han vovede sig slet ikke ud om Aftenen, og om Dagen skulde han altid have en eller to med sig; deri havde jeg Fortrin. Men tænk saa, den sølle Stakkel, naar han skulde til Sengs med to Revolvere til sine Sovekammerater og ligge der i Frygt for, at nogen skulde bryde ind og dræbe ham. O, elendige Menneske, hvad er et saadant Liv værd? Intet; det er ligt en Ulvs eller Ræves Liv. Her havde jeg det store Fortrin, at jeg turde ligge for aaben Dør, uden nogen Frygt, og sove ganske roligt uden Revolver. Men det allerstørste Fortrin havde jeg deri, at jeg kunde vende mig til Gud med alle mine Bekymringer Men hvor vilde denne Stakkel gaa hen med sine? Han fik bære dem selv.

Jeg kan sige dig, min Ven, at dette var en god Lærdom for mig; jeg har ikke siden den Tid misundt nogen sin Rigdom. Begge Ting, baade Rigdom og Fattigdom bringer sine Onder med sig. Men disse kunde godt afværges for en Kristen og blive til Goder og Velsignelser, hvis begge Dele blev modtaget som fra Herrens Haand og anvendt i det rette Øjemed, det, som Gud har bestemt det til. Thi Gud finder ikke Behag i, at nogle af hans Børn skal have en stor Overflod til at skaane dem for Livets Trængsler, medens andre af hans Børn skal sukke under Byrden af Mangel paa det, som andre har til Overflod. Vi er alle een Faders Børn, og han vil ikke, at nogen af dem skal lide Mangel og andre have til Overflod for deres egen Skyld. Men Grunden, hvorfor han uddeler det saa forskelligt, er, at det skulde blive til større Velsignelse for os alle; thi dersom vi nu alle fik lige meget, da kunde den ene ikke gøre vel imod den anden, den ene trængte ikke til den andens Hjælp, og de var saaledes uafhængige af hinanden; der kunde da ikke blive noget Kærlighedsbaand, som bandt dem tilsammen, ikke nogen virkelig Endrægtighed, thi den ene stod langt over den anden og betragtede sig som den, der stod højest hos Gud, idet gan var betroet det meste.

Men i det, at Gud giver nogle Overflod og lader andre fattes, er et Tegn paa Guds store Kærlighed til os som hans Børn, blot vi alle kunde fatte det; thi hans Plan er, at denne hans Kærlighed skulde bevirke en forøget Kærlighed blandt hans Børn og binde dem tættere sammen i dette Baand, saa dette kunde igen blive et Kendetegn paa, at de er hans Børn. Naar denne Overflod blev annammet og brugt i det Øjemed, hvortil Gud har skænket den, vil den bringe stor Velsignelse iblandt hans Børn saa vel for den rige som for den fattige; den, som har Overfloden, nyder Velsignelse af at uddele den og afhjælpe sine Brødres Trang; og den, som modtager, nyder ikke mindre Velsignelse i, at hans Trang bliver afhjulpen, og dette binder dem tilsammen med et Kærlighedsbaand, som ikke let brister, og det bringer dem i Endrægtighed med hinanden i Lovprisning til Gud, som faar Æren for det alt.

Heraf kan du se, min Ven, at Guds Plan med den forskellige Uddeling er grundet paa Kærlighed, til vor egen store Velsignelse, naar det kun blev annammet og brugt paa den rette Maade. Men formedelst Misbrug deraf, og fordi det ikke bliver annammet fra Gud paa den rette Maade som noget, der ikke er deres eget, men kun noget, der er dem betroet til Uddeling, kan denne Uddeling, som er dem betroet til Velsignelse, blive dem til en Forbandelse og virkelig Plage, der kan gøre dem Livet surt. Og idet de holder fast paa dette som deres eget, maa den fattige lide og sukke derunder; saa Overfloden bliver til en Forbandelse for ham ogsaa og gør hans Liv bittert. Her ser vi, hvad Misbrugen af Overfloden kan udrette baade for den, som har den, og for den, som fattes. Men dette er ikke alt; denne Misbrug udretter noget, som er endnu værre: den døder og dræber Kærligheden og overskærer det Baand, som skulde binde Menneskene tilsammen i Broderkærlighed. Hvorledes kan en fattig Broder, som er stedt i Nød og Trang, fatte nogen virkelig Broderkærlighed til den, som har Overflod og kender hans Trang, men undlader at hjælpe ham; dette er unaturligt. Derfor hedder det og i Skriften: „Dersom nogen har denne Verdens Gods og ser sin Broder lider Mangel, og han lukker sit Hjerte for ham, hvorledes kan Guds Kærlighed bo i ham!" det er umuligt, Venner; thi Gud ved nok, hvad han siger.

Jeg har nu gennemgaaet dette Emne, ikke for at sigte hen til nogen som helst Person, men for at fremholde Sandheden, som den i Virkeligheden er og er fremholdt i Skriften, og som Erfaringen stadfæster den; og det vil være vel for os alle, baade rige og fattige, at tage denne Sandhed til Hjerte for at komme til en ret Opfattelse af Grunden, hvorfor Gud har uddelt dette timelige Gods saa forskelligt til sine Børn, saa det maa komme baade den rige og den fattige til gode, og Guds Navn maa blive æret. Alt Guds Raad er viist og bestemt for hans Børns timelige og aandelige Vel. Men det kan misbruges saaledes, at det kan blive til deres Skade særligt ved at forvende det til egen Fordel i dette Liv, som dog kun varer en ganske kort Stund.

Rigdommen har sine store Vanskeligheder, saa vel som Fattigdommen har sine. Men den sidste har dog den Fordel, at den drager os nærmere til Gud, medens Rigdommen i de allerfleste Tilfælde drager dem (de rige) bort fra Gud, saa de gaar op i sig selv, da de ikke føler den Trang til ham, som den fattige har, thi han er stedse afhængig af Gud; og han har den store Fordel, at han er givet mange Forjættelser, men for den rige, som forlader sig

(Fortsættes Side 8.)

AARSBERETNING

fra Den foren. danske Kirkes 9. Aarsmøde

i Cedar Falls, Ia., 14.—20. Juni 1905

er færdig om faa Dage. Indsend Bestilling i Tide.

Pris 15c. Frimærker modtages.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.

DEN LYSE GUD

(THE FAIR GOD)

Af den bekendte Forfatter LEW WALLACE, som har skrevet den berømte og meget udbredte Bog „Ben Hur". Bogen „Den lyse Gud" handler om Mexicos Erobring af Spanien. Den er 307 Sider og koster, fint indb., 60c.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.

JEG kan sælge Deres Ejendom eller Forretning, uden Hensyn til, hvor det er.

Ejendomme og Forretninger af alle Slags sælges hurtigt for kontant Betaling i enhver Part af Forenede Stater. Vent ikke Skriv i Dag og beskriv, hvad De har at sælge samt opgiv kontant Pris af samme.

A. P. TONE WILSON, Jr.,
REAL ESTATE SPECIALIST,
TOPEKA :: KANSAS.

Skandinaviske Mænd og Kvinder ønskes

til at sælge og oplage Ordrer for Nødvendighedsartikler, der kan sælges mange Gange til samme Familie. Eneretten til Omraadet, god Fortjeneste og stadig Beskæftigelse hele Aaret rundt.
Fortjenesten over 100 pCt.
For frie Prøver og videre Oplysninger tilskriv
W. M. Griffin, Præsident.
Depl. 133. Fort Wayne, Ind.